

mod

Biintervenient:

I tidligere instans er afsagt dom af Østre Landsrets

I denne sag blev af H Ø J E S T E R E T onsdag den
afsagt følgende

D O M:

Den indankede dom er afsagt af Østre Landsret.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere:

Appellanten, har nedlagt på-
stand om, at indstævnte, tilpligtes at betale
24.271,25 kr., subsidiært et mindre beløb, med procesrente
fra sagens anlæg.

Indstævnte har påstået stadfæstelse, subsidiært fri-
findelse mod betaling af et mindre beløb.

Appellantens påstand er ændret i forhold til den for

landsretten nedlagte, som angik de 5 ekstra terminsydelser på i alt 26.213,37 kr., som appellanten har betalt efter terminsydelsen pr. 11. december 1990. Påstanden for Højesteret angår tilbagebetaling af det ekstra rentebeløb, som appellanten har måttet betale som følge af, at der ikke er gennemført fuld ydelsesregulering i takt med renteændringerne under låneforholdets forløb. Appellanten har for Højesteret herom gjort gældende, at indstævnte har været uberettiget til ensidigt at undlade at foretage ydelsesregulering med den virkning, at appellanten er blevet påført en øget rentebetaling.

Der er til brug for Højesteret tilvejebragt yderligere oplysninger.

Højesterets bemærkninger.

Fire dommere -

-

udtaler:

Pantebrevets ydelsesreguleringsklausul kan efter sin ordlyd forstås på den måde, at sparekassen gav debitor tilsagn om kontinuerligt at ændre terminsydelsen, således at lånet var tilbagebetalt på samme tidspunkt, som det ville være ved betaling af den oprindelige årlige ydelse med en uændret rente. En låntager, som ved lånets optagelse lagde vægt på at have afviklet sin forpligtelse ved udløbet af det i lånetilbuddet angivne åremål, havde derfor ikke særlig anledning til i pantebrevet at få dette præciseret over for sparekassen.

I 1970'erne var inflationen høj, og der var fuld fradragetsret for renter ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Så godt som alle låntagerne ifølge det meget store antal pantebrevslån med variabel rente, som sparekassen havde ydet, må derfor antages at have været interesseret i den ændring vedrørende lånets tilbagebetaling, som blev en følge af sparekassens beslutning i 1976, da lånerenten steg markant. En låntager, for hvem afviklingsperioden på dette tidspunkt var det afgørende, havde al mulig anledning af de fremsendte terminsopkrævninger til at reagere over for sparekassen. Det bemærkes herved, at terminsopkrævningerne til appellantten angav periodens afdragsbeløb som en særskilt post, og at afdragsbeløbet på terminsopkrævningerne var bemærkelsesværdigt lavt i alt fald i perioden fra den 11. december 1976 til den 11. juni 1981 sammenlignet med det første afdragsbeløb, beløbet pr. 11. juni 1976. På denne baggrund må det antages, at appellantten - som først reagerede over for sparekassen i maj 1991 - i alt fald efter 1976 ikke har lagt afgørende vægt på afviklingsperioden, men har accepteret ændringen af lånets tilbagebetaling.

Vi stemmer med denne begrundelse for at stadfæste dommen.

Dommer stemmer af de grunde, der er anført af landsretten for så vidt angår lånets hovedstol, som flertallet for at stadfæste dommen og således frifinde indstævnte for tilbagebetaling af det ekstra rentebeløb, der er påløbet som følge af lånets forlængede løbetid.

Dommen vil herefter være at stadfæste.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsret og Højesteret skal
appellantens retshjælpsforsikring, subsidiært statskassen,
inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse betale
50.000 kr. til indstævnte,

Til bekræftelse:

A handwritten signature in dark ink, appearing to be 'Lil' or similar, written in a cursive style.